

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/170/2017
Identifikačné číslo spisu: 1614212997
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Edita Bakošová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1614212997.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého A., narodeného X. februára XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, so sídlom v Malackách, Záhorácka 2942/60A, dieťa rodičov P., bývajúcej v Z., zastúpenej Mgr. Katarínou Berkešovou, advokátkou v Malackách, Břeclavská 3, a P., bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. Gabrielou Zelemovou, Advokátska kancelária Zelemová & Stankovianska, so sídlom v Bratislave, Heydukova 16, o určenie priezviska maloletého dieťaťa, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 8 P 516/2014, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2017 sp. zn. 20 CoP 72/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom z 8. marca 2016 č. k. 8 P 516/2014-129 v spojení s jeho opravným uznesením z 11. mája 2016 č. k. 8 P 516/2014-143 určil, že priezvisko maloletého A. bude „N.“ a toto sa zapíše v knihe narodení matričného úradu Bratislava-Petržalka vo zväzku 36, ročník 2013, na strane 204 pod por. č. 274 ako priezvisko maloletého dieťaťa a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 300/1993 Z.z. o mene a priezvisku, § 40 ods. 3 a § 28 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a čl. 3 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, vecne tým, že je v najlepšom záujme maloletého mať priezvisko svojho otca „N.“. Otec o maloletého prejavuje a prejavoval záujem už pred jeho narodením, sprevádzal matku na vyšetrenia a snažil sa im zabezpečiť spoločné bývanie. Súčasný stav, že rodičia spolu nežijú, nie je len jeho vinou. Matka spolužitie s otcom odmietla a spochybňuje jeho rodičovské kompetencie, napriek otcovej snahe utvoriť s ňou a maloletým fungujúcu rodinu a vždy vyhovieť vo veciach starostlivosti o maloletého a zabezpečenia jeho potrieb. Z daného konania vyplýva odôvodnená obava, že matka ako v súčasnosti dominantný rodič by nič neurobila pre to, aby si maloletý uvedomil svoju spolunáležitosť k otcovi a jeho rodine a aby upevňovala jeho vzťah k otcovi. Maloletý má právo poznať oboch svojich rodičov a ich predkov a má právo stotožniť sa so svojou rodinou aj v širšom

chápaní. Maloletý priezvisko „N.“ pozná, s kontaktom s otcom nemá problém, trávi s ním čas prirodzene, otec vie riadne zabezpečiť starostlivosť oňho bez toho, aby sponchýbňoval rolu matky v živote dieťaťa, jej výchovu a kompetencie. Priezvisko „E.“, ktoré si matka ponechala z predchádzajúceho manželstva a ktoré má aj jej starší syn, neznačí pre maloletého jeho rodiča ani širšiu rodinu. Neznamena stotožnenie sa s rodinou otca maloletého, ktorá nesie jedno priezvisko „N.“, a ani nesymbolizuje priezvisko rodiny matky maloletého, ale identifikuje rodinu staršieho brata maloletého, ktorý má rozdielneho otca. Za súčasného stavu a postoja matky k otcovi maloletého matka nedáva záruku, že by v prípade, ak by mal maloletý priezvisko „E.“, maloletého viedla k poznaniu a upevňovaniu jeho vzťahu k otcovi a jeho rodine, preto je v najlepšom záujme maloletého, keď poniesie priezvisko „N.“, ktoré ho s otcom a jeho rodinou identifikuje a aj týmto spôsobom buduje a upevňuje jeho vzťah s ním. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. písm. a/ O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie matky rozsudkom z 15. februára 2017 sp. zn. 20 CoP 72/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 2 ods. 1 C.m.p. a § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že matka v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolaní neuviedla podstatné a pre vec rozhodujúce skutočnosti, v čom vidí záujem maloletého nosiť priezvisko „E.“, keď s mužom tohto priezviska (bývalým manželom matky) ho nespájajú žiadne biologické ani rodinné väzby. Skutočnosť, že po rozvoze si nezmenila priezvisko, a maloletý je v jej osobnej starostlivosti, nie je dôvodom, aby aj maloletý bez akýchkoľvek rozhodujúcich právnych skutočností bol nositeľom tohto priezviska. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vyvodil z neho správne skutkové závery, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na ktorú by musel prihliadať, a takú vadu netvrdila ani odvolateľka. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52, § 58 a § 2 ods. 1 C.m.p. a § 378 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala matka dovolanie, ktoré odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. tvrdiac, že nesprávnym procesným postupom jej súd znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietala, že odvolací súd sa s ňou tvrdenými skutočnosťami a odvolacími dôvodmi vôbec nezaoberal resp. ich nevyhodnotil správne. V konaní prihliadol len na tvrdenia otca a jej tvrdenia nevzal do úvahy, preto má za to, že dôkaznú situáciu zhodnotil len jednostranne a nie vo vzájomnej súvislosti. Odvolaciemu súdu ďalej vytýkala, že sa neoboznámil s obsahom celého spisového materiálu vo veci o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému Jakubovi, čo navrhovala v odvolaní, ale len tých častí, ktoré podporili jeho konečné rozhodnutie vo veci. Podľa jej názoru súdy sa vôbec nevysporiadali s jej argumentáciou, prečo žiada, aby súd maloletému určil priezvisko „E.“ a prečo je v jeho záujme. Závery prijaté súdmi nižších inštancií považuje za nedostatočne zdôvodnené, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní a ich rozhodnutia za nepreskúmateľné. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žiadala odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Otec vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia zakladá vadu zmätočnosti len výnimočne a poukázal na stanovisko občianskeho kolégia najvyššieho súdu č. 2/2016. Podľa jeho názoru rozhodnutia oboch súdov nižšej inštancie obsahujú zásadné vysvetlenia podstatných dôvodov pre rozhodnutie, a v danom prípade nedošlo k žiadnemu procesne nesprávnemu postupu súdu, ktorým by dovolateľke odňali jej procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. K procesnej vade tejto povahy nevedie ani skutočnosť, že súd nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo že vec nesprávne právne posúdil. Dovolanie matky navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu pokladá za správny a vydaný v záujme maloletého.

6. Od 1. júla 2016 sa konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých riadia ustanoveniami zákona č.

161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C.m.p.“). Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 C.m.p.). To platí i pre konanie o dovolaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012). Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

11. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

12. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

13. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

14. Podstatnou zmenou oproti právnej úprave účinnej do 30. júna 2016 je, že zákon už nestanovuje povinnosť (ani možnosť) dovolacieho súdu ex offio skúmať, či v konaní došlo k procesným vadám tejto povahy. Vzhľadom na viazanosť dovolacím dôvodom sa dovolací súd zameriava výlučne na skúmanie

existencie tej vady zmätočnosti, ktorá bola uplatnená v dovolaní. Pritom aj naďalej platí, že pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

15. V danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (por. R 129/1999, ale tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom procese, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (viď rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. K tvrdeniu dovolateľky, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sa nevysporiadali s jej argumentáciou, sú nedostatočne odôvodnené a v dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a

dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

22. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 O.s.p. (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.) z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu konečného záveru v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia uviedol, čo je predmetom konania, ako sa vo veci vyjadrili účastníci konania, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, a teda z akého skutkového stavu veci vychádzal.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá; nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenu vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

24. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, prihliadli len na dôkazy tvrdené ocom a nezaoberali sa ňou tvrdenými skutočnosťami, a teda vychádzali z nesprávne zisteného skutkového stavu, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

25. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je spôsobilé založiť ani neúplné zistenie skutkového stavu. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 420 C.s.p.) a hmotnoprávných (§ 421 ods. 1 C.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej

miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie matky maloletého proti rozsudku krajského súdu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.